

ÅRSRAPPORT FOR DEN NORSKE BUCHENWALD FORENING 2007
Ved Elling Kvamme på vegne av styret

REFERAT FRA VIRKSOMHETEN SISTE ÅR

Den norske Buchenwald foreningen ble som dere kanskje husker, opprettet i 1994 etter initiativ av rumeneren Peter Muresan. Dette er således vårt 14. Årsmøte.

60 års markering for opprettelsen av Kz. Buchenwald i juli 1937.

Jeg deltok ikke i IKBD møtet i april i år 2007, men valgte i stedet å delta i 50 års markeringen hvor jeg var invitert.

Vi ble mottatt som grever, og utgifter til hotell og opphold ble betalt. Hovedmarkeringen var lagt til lørdag 14. juli. Om formiddagen var vi i Buchenwald hvor det var taler og vi deltok i blomsternedleggelse etc. Kl 16-18 var det festforestilling i Rådhuset i Weimar med taler av byens borgermester og andre politikere. Bare 22 eks-fanger var tilstede, hvorav 11 medlemmer av IKBD. Vi 11 ble etter tur ropt opp og måtte gå frem på podiet hvor en lang deklarasjon ble lest opp på vårt nasjonale språk, i mitt tilfelle altså på norsk. En norsk kvinne leste opp, og det var nok bare hun, min datter og jeg som forstod det som ble sagt. Det ble en langdryg forestilling.

Søndag var det minnestund i kinosalen i Buchenwald, etterfulgt av krans- og blomsternedleggelse og så åpning av en utstilling i det tidligere Effektenkammer med bilder fra Kz- Buchenwald.

FORENINGENS FREMTID

Medlemskapet i Den internasjonale paraplyforeningen, Comite International Buchenwald Dora (CIBD), på tysk IKBD (Internationales Buchenwald Dora Komitee)

Vår forening er medlem av IKBD, og formannen i vårt styre har vært fast delegat. IKBD vil bestå fordi den tar opp yngre medlemmer. Vi har tidligere regnet med at Den norske Buchenwald forening i likhet med de øvrige politiske fangeforeningene i Norge ville opphøre å eksistere når det nåværende styret faller fra. Men det er ikke så sikkert lenger. Dessuten har Foreningen av politiske fanger 1940-1945 klart å videreføre sitt medlemskap i ISK (Den internasjonale Sachsenhausen-komiteen) gjennom stiftelsen Hvite Busser som betaler utgiftene forbundet med dette. Vi har fått tilbud fra Willy Moe, direktør i stiftelsen Hvite Busser om å opprette en tilsvarende ordning for vår forening. For å skape balanse foreslo vårt styre at en slik ordning når tiden er inne, overføres til Helga Arntzen i

Aktive Fredsreiser. Hun var den som stiftet organisasjonen Hvite Busser og som noen vil huske, var vår foredragsholder i år 2000. Hun har erklært seg villig til å ta på seg oppdraget mht å representere vår forening i IKBD, og hvis mulig, sammen med den nåværende formann.

Etter en kort diskusjon ga de 18 medlemmene av vår forening som var tilstede styret mandat til å la Helga Arntzen overta vår forenings representasjon i den internasjonale Buchenwald-Dora foreningen, IKBD.

Fornyelse av vår forening

Helga Arntzen har også sagt seg villig til å avholde årsmøter som tidligere i Oslo hvor det legges spesiell vekt på å få med yngre personer. Hun har en visjon om å videreføre vår forening etter modell av Den internasjonale Buchenwald-Dora foreningen IKBD, ved å oppta yngre personer som medlemmer. Dette ble vedtatt av de fremmøtte medlemmene.

Helga Arntzen foreslår at hvert medlem finner minst et yngre familie medlem som ønsker å bli medlem av vår forening. Medlemmene anmodes derfor om å sende E. Kvamme navn på nye medlemmer.

Bøker

Jeg skal nevne to bøker som nylig er utkommet

Geir Stian Orsten Ulstein: Piggtrådroser. Gyldendal 2007.

Det er en roman om vårt fangeopphold, med hans bestefar og medlem av vår forening Torvald Ulstein, som hovedperson. Det er en gripende roman hvor Ullstein jr. forsøker å sette seg inn i tankegangen både til fanger tyskere. Til tross for det, har vi i likhet med journalist i Aftenposten Ulf Andenæs som har anmeldt boken, noen innvendinger til fremstillingen som ikke alltid er i overensstemmelse med hendelsesforløpet etter våre dagbok notater. Men boken er meget leseverdige.

Erik Lørdaahl: Norske studenter internert 1943 -1945 og posten de sendte og fikk..

Lørdaahl har fått tilgang til brev til og fra fangene, og det er interessant lesning. Disse bøkene kan kjøpes fra Lørdaahl.

ÅRSMØTET PÅ PALMEN GRAND HOTELL LØRDAG 17.11
69 personer er tilstede her, 18 medlemmer av D.n.Buchfor. + 3 enker.

Regnskap: E. Loe: Det ble ikke fremlagt da noen utgiftsposter manglet, men regnskapet er nå vedlagt.

Valg: Ettersom vår forening vil fortsette i regi av Helga Arntzen, Aktive Fredsreiser, har vi ikke funnet det hensiktsmessig å holde valg.

Diskusjon Det ble spørsmål og diskusjon om vår forenings fremtid, men våre medlemmer var enige i styrets forslag.

Foredrag

Norske studenter i tysk fangenskap "Zum Studium kommandiert"

H. Michelsen: Studium ved Universitetet i Heidelberg

B. Nustad: Studium ved Universitetet i Heidelberg med dramatisk slutfase.

E. Kvamme: Bernadotte-aksjonen, dens initiativtakere og angrepene på Bernado

DEN NORSKE BUCHENWALD FORENING er nå åpen ikke bare for tidligere medlemmer, men også for deres pårørende og andre interesserte.

MEDLEMSKONTINGENTEN er fortsatt kr. 150 for å dekke løpende utgifter til porto etc. Kontingenten kan innbetales på vedlagte giro eller direkte på konto nr. 16073398286.

VEDLEGG

Referat av foredragene til

Hans Nustad

Elling Kvamme

Hans Michelsen

Brev fra Helga Arntzen

Regnskap

Styremedlemmer2007

Hans Michelsen, viseformann, Grevlingåsen 1 A, 1362 Hosle

Erik Loe, kasserer, Langerudsvingen 27 A, 1187 Oslo

Elling Kvamme, formann, Sondreveien, 4j, 0378 Oslo

Flukten fra Heidelberg

Jeg er født i 1920 og vokste opp i Molde. Der tok jeg artium i 1940, og på ettersommeren forlot jeg en bombe- og brannherjet by for å studere farmasi i Oslo.

Den 30. november 1943 ble det brått slutt med farmasien. Via Stavern gikk ferden til Buchenwald. Jeg tilhørte gruppen som i juli 1944 ble overført til Elsass, først St. Andreas, og fra september Bitschweiler. Der måtte jeg om kvelden den 15. november konstatere at jeg var havnet på en liste over 34 mann som skulle sendes til Heidelberg for å studere. (Samtidig skulle 24 sendes til Freiburg.) Tanken på å skulle bli skilt fra hovedgruppen og den tryggheten det innebar, likte jeg meget dårlig.

I Heidelberg ble vi samlet i et hus i utkanten av Altstadt, like under det gamle slottet. Få uker senere kom to mann fra SS-Hauptamt med ordre om at mannlige studenter ikke kunne ha mere enn to semestre igjen til avsluttende eksamen for å få fortsette studiene. Det ble en hardhendt utrenskning: Da prosessen var over, var vi bare 11 mann igjen. Vi visste ikke hvem av oss som hadde trukket det lengste strået – hvis det nå i det hele var noe langt strå å trekke. Vi skiltes fra våre kamerater på jernbanestasjonen, sen ettermiddag den 13. desember.

*

Sent på kvelden den 3. mars 1945 dukket 12 av våre kamerater plutselig opp, direktesendt fra Buchenwald. – Det de kunne fortelle virket veldig sterkt inn på oss, og vi fikk inntrykk av at Røde Kors-aksjonen omtrent sopte riket rent for norske og danske fanger, og at vi var den eneste gruppen som var tilbake. Vi følte oss som en isolert og tallmessig ubetydelig gruppe på 23 mann.

Noen av oss begynte å tumle med tanken på flukt. De fleste så med stigende uro på Otto Schanckweiler og hans planer med oss. (Etter sceneskiftet fikk vi høre at mistroen var vel begrunnet: *Enten skyte dem eller skjære halsen over på dem!*) Men Schanckweiler ville neppe kvitte seg med oss i Heidelberg, mente vi. Det var bare et spørsmål om tid før de allierte kom, og mange høytstående personer hadde begynt å "vaske" sine brune skjorter. Vi antok at det siste de ønsket seg, var å få vår henrettelse i fanget. Derfor var det avgjørende for oss å klore oss fast. Fronten var så nær at selv en kort utsettelse kunne bety vår redning.

Flukttanken modnet mer og mer, men noen satte seg bestemt imot: *Vi ville være fullstendig sjanseløse!* Vi andre mente det ville være like sjanseløst å måtte begi seg i vei "mot Berlin" under Svart-Ottos kommando. Hans holdning, og ikke minst det at han absolutt ville ha oss ut av Heidelberg, selv under de mest håpløse forhold, viste at han ikke hadde godt i sinne.

Det var en fastlåst og ulykkelig situasjon for alle. Begge parter så det slik, at det gjaldt liv eller død, og at det var "motpartens" strategi som ville føre til det siste.

Onsdag 28. mars (dagen før skjærtorsdag), fikk vi beskjed om avmarsj kl. 10.30. Da kom det telefon fra politipresidiet: Avreisen skulle utsettes til sen ettermiddag eller kveld. En fantastisk redning i siste øyeblikk! Vi i "fluktgruppen" så det som vår siste mulighet.

Utpå ettermiddagen dro Schanckweiler til politiet for å levere "Flyttemeldingene" ("*über Nürnberg und weiter nach Berlin*"). Vi hadde streng ordre om ikke å forlate huset. *Det står vakter utenfor med ordre om å skyte.*

Igjen begynte diskusjonen for og imot flukt. Den ble intens, for vi visste alle at nå måtte avgjørelsen falle. Det var 19 stemmer for flukt, 3 mot, 1 stemme blank. Nok var tydeligvis ikke nok. Diskusjonen fortsatte. I en ny avstemning ble resultatet 18 stemmer for og 5 mot. Fremdeles klart flertall for flukt, men nei-gruppen satte spørsmål ved vår moralske rett til å tvinge andre ut i handlinger de mente ville føre til den visse død.

På dette tidspunkt grep skjebnen inn: Flyalarm! Før vi fikk sukk for oss, løp en stor del av gruppen til tilfluktsrom, også de som nettopp hadde hevdet at vi ikke ville komme levende utenfor huset. Men vi hørte ingen skudd. Ikke kunne vi se noen vakter heller. Alarmen var en glimrende anledning til å flykte, men det ville vært å la de andre i stikken. Selv var jeg så deprimert over situasjonen og den ørkesløse diskusjonen, at jeg ikke gadd å gå i kjelleren engang. En bombe i hodet nå eller en kule i morgen spilte liksom ingen rolle.

Etter en stund ble det blåst Vorentwarnung, og "rømlingene" kom tilbake. Hva skulle vi gjøre! Schanckweiler ville når som helst komme tilbake. Likevel var det fremdeles noen som sparket imot.

Da var det at *Einar Pedersen* reiste seg og sa høyt og tydelig på sin bergensdialekt:

"Nå får dere gjøre som dere vil, karer. Nå går jeg!" Så forsvant han ut døren.

Einars handling hadde en slående virkning: Noen løp øyeblikkelig, andre rasket med seg ekstra klær og litt mat som lå igjen. Selv gjorde jeg det siste, og trakk på meg alt jeg kunne få plass til av klær under frakken. Som en av de siste rant jeg ned trappene og ut, krysset Hauptstrasse og smatt inn i de trange *gassene* i området ned mot Neckar. Klokken var 18.40.

Jeg tok peiling på Alte Brücke, men der var det tyske soldater, stålhjelmer og geværer over alt (i forberedelse til sprengning). Jeg tvang meg til å gå rolig i en bue ned mot Neckarstaden, gaten som går langs elvebredden. Der oppdaget jeg en stor pram som holdt på å fylles av folk. Jeg våget ikke løpe, livredd for å vekke oppmerksomhet. Men da båten la fra land, kastet jeg all forsiktighet overbord, ropte og la på sprang. Det utrolige skjedde: Rorkaren stanset og staket inn til bredden igjen. Jeg hoppet ombord og visste at nå var flukten begynt for alvor!

Jeg oppdaget tre av mine medfanger fremst i båten. Vi hilste bare forsiktig med øynene. Vel i land på nordbredden smatt vi inn i den smale gangveien som bærer sitt navn "Schlangenberg" med rette. Mellom høye murer går den i siksaksvinger og trapper bratt oppover mot Philosophenhöhe. Her var det ingen som kunne se oss. Mens dagslyset forsvant løp vi oppover, og deretter gikk vi på småveiene innover i Odenwald.

Vi hadde vanskelig for å finne et trygt skjulested. I månelysen listet vi oss stadig videre på gresset i veikanten for å unngå den knasende veigrusen. Plutselig luktet vi varm diesel og syntes å merke mennesker like foran oss i mørket. Vi mere ante enn så den tyske kontrollposten, og gjorde stillferdig helomvending. Etter noen hundre meter tok vi av fra veien og inn i skogen. Etter en tid slo vi oss til slutt ned under noen grantrær med tett grenverk. Vi brøt granbar til "seng" og la oss, slitne og trette. Bare to av oss hadde frakker, så hver av dem fikk gjøre tjeneste som dobbeltdyne. Det ble ikke stort med søvn, for kort etter vi hadde lagt oss, begynte enn voldsom kanonade fra ganske nært hold i retning mot der vi foretok vår helomvending. (Først når det hele var over, forstod vi hvor nær vi hadde vært frontlinjen og at vi så og si hadde spasert rett inn i tyskernes førstelinje.)

Etter få timer grydde en gråkald skjærtorsdag. Det regnet og vi var gjennomvåte og forfrosne. Vår samlede matforsyning besto av noen få våte kjeks og noen sukkerbiter. Verst var det med tørsten. Jeg hadde en vannflaske, den eneste vi disponerte. Det ble ikke store skvetten på hver. Vi drakk den tom første kvelden. Vi bøyd ned grener og slikket kvistene rene for dugg og regndråper. Det hjalp bare litt. - I dalbunnen gikk det en liten bekk, men for å nå den, måtte vi igjennom et åpent terreng. Og i fullt måneskinn våget vi ikke mer enn annenhver natt at to av oss snek seg ned og fylte vannflasken for de to andre, samtidig som vi drakk av bekken så mye det var mulig å få ned. Likevel ble tørsten en plagsom følgesvenn.

Dagene og nettene sneglet seg avsted. Vi tørstet, frøs og sultet - i den rekkefølgen. På toppen av det hele greide jeg å forfrysne føttene. De var iskalde, hovnet opp og smertet ganske kraftig. Det regnet ofte om dagen, mens nettene var klare og kalde. Alt var vått og vi måtte vri "frakkedyna" mellom oss. Det rant svart vann ut av den. Forfrysningen var nok medvirkende til at jeg 3. påskedag bestemte meg for å dra ned til landsbyen Ziegelhausen for å undersøke situasjonen. Min "dynekamerat" ville slå følge, og sammen la vi i vei. Etter en stund kom vi over en haug med tyske militæreffekter, stålhjelmer, jakker osv. Da vi kom ut på de åpne høydene ovenfor Ziegelhausen, så vi kolonne på kolonne med amerikanske lastebiler og motorsykler, det lot aldri til å ta slutt. *Vi hadde greid det!* Vi jublet ikke, for fangenskapet hadde plantet forsiktigheten i oss. Vi vekslet bare blikk. Men i det blikket lå alt det vi følte. Vi skiltes der på bakketoppen. Kameraten ville til Heidelberg med én gang, jeg måtte dra tilbake for å varsle de to som lå igjen.

Føttene smertet og jeg var utmattet av sult og tørst. Jeg var redd jeg måtte gi opp fordi bena sviktet. Det var en time siden vi la i vei, og det tok meg nær tre timer å finne tilbake til skjulestedet. Jeg ropte, mente å ha funnet det rette området, men intet svar. Jeg var til slutt nesten sikker på å ha funnet stedet, ropte igjen, forsatt intet svar. Da gikk jeg inn i skogen for å lete, og gikk meg rett på to vettskremte karer. *Hvorfor svarer dere ikke?!* Nei, de trodde jeg hadde blitt tatt til fange og var tvunget å rope for å lokke dem ut av gjemmestedet. Endelig fikk jeg litt vann og en hvil, før vi begynte marsjen tilbake til Heidelberg.

Vi tok oss ned til Ziegelhausen. Broen var selvfølgelig sprengt, men vi fant en båt ved elvebredden. Så trasket vi i en strøm av amerikanske militærbiler mot Altstadt Heidelberg. Her var de samlet hele gjengen og feiret at vi alle hadde livet i behold! De hadde ventet lenge på oss, og nå var hele gruppen vår på 23 mann igjen samlet! Ingen var skutt, ingen var såret eller tatt til fange, jeg tror såmenn ingen var syke heller. Det var helt utrolig!

*

I april bestemte amerikanerne at Kur-Pfälzische Museum skulle benyttes av American Red Cross som *retreat center* til avkobling og underholdning, i første rekke for dem som hadde permisjon fra fronttjenesten. De fleste av oss fikk jobb der med amerikanske uniformer og norske flagg på ermet. Selv ble jeg satt til å ta meg av biblioteket.

Den 18. mai ble vi endelig "oppdaget" av en norsk kaptein, Helmer Bonnevie, som var utsendt av den norske regjering for å finne eventuelle gjenværende norske fanger i Tyskland. Avreise til en DP-camp (Displaced Person) ved Darmstadt ble fastsatt til onsdag morgen den 23. mai. Hele Red Cross-staben var samlet utenfor da vi skulle reise. Vi sang "*Sjung om studentens...*" da bilene startet opp. Slik endte vårt opphold i Heidelberg.

Utdrag fra beretning om Tysklands-oppholdet av Hans B. Nustad

Bernadotte aksjonen, dens initiativtakere og angrepene på Bernadotte
Elling Kvamme ((etter artikkel ved meg i tidsskrift "Historie", Bergen),1, 34. 07

Kimen til Bernadotte aksjonen ble sådd av den såkalte "Kretsen", en gruppe sivilinternerte i slottet Gross Kreuz utenfor Berlin, hvis ledere var universitetsrektor Didrik Arup Seip og høyesterettsadvokat Johan Bernhard Hjort. Kretsen som helhet og ikke minst Seip gjorde en fremragende innsats, men Hjort var den første som forstod at fangene måtte frigjøres før krigen var slutt, og dette har ikke vært tilstrekkelig påaktet.

Det begynte med at Wanda. Bernhard Hjorts datter, besøkte konsentrasjonsleiren Sachsenhausen regelmessig for å levere pakker med potetstappe og potetsalat. Wanda fikk etterhvert greie på navn og fangenummer på stadig flere fanger, slik at kretsen kunne bygge opp et kartotek over fangene, noe som ble til uvurderlig nytte, som beskrevet i Wanda Hegers bok "Hver fredag foran porten":

Hjort skrev på vegne av Seip og seg selv i november 1944 et forslag til minister Ditleff i Stockholm om at den svenske regjering måtte søkes beveget til å intervensere. Hjort fremholdt den stigende fare for fangenes liv etterhvert som de allierte nærmet seg leirene. Hjorts brev ble et vendepunkt, og hans innsats har etter min oppfatning vært underkjent.

Etter at kontakten mellom kretsen og Ditleff var etablert, tok regjeringen i London opp fangeproblemet. I juni 1944 fremla den to alternativer, A og B, hvorav A forutsatte hjemsendelse etter kapitulasjonen, også kalt "Stay put" og B før denne. Fangespørsmålet var imidlertid underlagt Supreme Headquarter Allied Expeditionary Forces (SHAEF) som gikk inn for "Stay put", tilsvarende alternativ A. I følge Ditleff påvirket Hjorts skriv hans oppfatning, slik at en redningsaksjon etter alternativ B måtte være et svensk foretagende. Derved kom Folke Bernadotte som viseformann i Svenska Røde Korset inn i planen som aktiv deltaker. Den norske regjering kursendring kom etter at den norske liasonoffiseren ved SHAEF major Johan Christie, den 24. november 1944 hadde hatt en konferanse med Ditleff i Stockholm. Dette førte til at den svenske regjering besluttet at grev Folke Bernadotte i regi av det svenske Røde Kors, kunne reise til Berlin for å oppta forhandlinger med Himmler.

Bernadottes innsats kan ikke overvurderes. Han foretok med stor personlig risiko tre reiser til Berlin for å forhandle med Himmler. Denne øynet en mulighet for å redde seg selv gjennom sine svenske kontakter, men måtte balansere på stram line. Forhandlingene måtte foregå i største hemmelighet, for hvis Hitler fikk greie på det, var Himmler ferdig. Bernadotte oppnådde i møte med Himmler 19. februar 1945 at alle skandinaviske fanger som oppholdt seg i tyske konsentrasjonsleire og tukthus, skulle samles i konsentrasjonsleiren Neuengamme ved Hamburg.

Bernadotte ble angrepet av historikerne Trevor Roper som hevdet at innsatsen til Himmlers "livlege", Felix Kersten var undervurdert, og Ingrid Lomfors som bla i boken "Blind fläck" kritiserte at Svenska Røde Korset deltok i forflytning av ett par tusen ikke skandinaviske fanger til andre leire, for å gi plass til de skandinaviske fangene i Neuengamme. Indirekte var dette også et angrep på Bernadotte. Vi eks skandinaviske fanger er overbevist om at uten Bernadottes innsats ville vi neppe ha overlevet.

Sammendrag av foredraget til Hans Michelsen:

”Zu Studien befohlen” het det når SS sendte grupper av studenter til et opphold til et av de tyske universiteter. Vi har regnet med at dette skjedde 4 ganger.

Jeg var med i en av disse gruppene. Jeg var blant de 50 som sommeren 1944 ble sendt fra leiren i Elsas til ”Sommerkurs” ved Universitetet i Heidelberg.

50 mann av det daværende belegg i Elsas ble plukket ut. Vi vet lite om hva tyskerne la til gunn for utplukkingen. Det kan da nevnes at noen og tredve filologer fra den første forsendelse fra Buchenwald til Elsas kom ned til Heidelberg.

Sommerkurset – som det ble holdt – skulle ha og fikk 100 deltagere. Studentene gikk inn med 50 mann.

Det dreiet seg ikke om det vi kan kalle et språkkurs, nærmere bestemt et kurs i tysk språk. Det var lagt opp som en innføring i tysk historie og litteratur, dog med vekt på det vi kan kalle nazistisk ideologi.

Vi hørte forelesninger og foredrag. Noen av disse ble holdt av professorer fra Universitetet, andre av lederen for kurset. Dr. Wichmann. Han var en god mann.

Det inngikk det vi kan kalle et sosialt program, og det ble arrangert turer til nærliggende byer og severdigheter.

Vi ble beordret til å delta i alle disse arrangementer.

Så langt det var oss mulig, søkte vi å unngå kontakt med de øvrige 50 kursdeltakere. Vi stolte ikke på disse menneskene som kom fra tyskvennlige stater eller grupper.

Vi var innlagt på hybler – bed and breakfast – og vi fikk utbetalt et beløp for hver dag. Det skulle dekke våre utgifter til forpleining utenom frokosten.

Utenom det opplagte program kunne vi bevege oss i byen som vi ville. Dog måtte vi hver morgen stille på Universitetet for vår medbrakte underoffiser – Oberscharführer Schankweiler som vi etter nærmere bekjentskap følte var en farlig mann.

Kurset ble avsluttet med en eksamen. Vi ble beordret til å gå opp til denne prøven. Vi skrev Tysk stil. Min oppgave het: ”Die Geschichte der Faustsage”. Den norske kontingenten fikk gjennomgående gode karakterer. Etter en muntlig prøve fulgte den skriftlige.

Så gikk turen tilbake til Sennheim.

Man kan spørre:

Hadde de norske noen utbytte av dette kurset. For våre forskjellige fagområder intet.

Det må dog sies å ha vært litt av en opplevelse å være i en tysk by i krigens slutfase.

Aktive Fredsreiser
TRAVEL FOR PEACE AS

Elling Kvamme
Søndrevn. 4 J
0378 Oslo

Risør, 7. november 2007

REPRESENTANT FOR BUCHENWALDFORENINGEN i IKBD

Kjære Elling Kvamme!

Takk for brevet ditt med tanker om at jeg og Aktive Fredsreiser blir foreslått om å representere den norske Buchenwald-foreningen i IKBD. Jeg ble veldig glad for denne henvendelsen og føler det som en stor ære å bli forespurt.

Jeg vil svært gjerne ta denne oppgaven og vil gjøre mitt ytterste for å være en verdig representant i IKBD og ellers for Buchenwaldforeningen.

Aktive Fredsreiser vil også kunne bidra økonomisk der det skulle trenges.

Jeg er veldig opptatt av at 2. generasjon tidsvitner overtar stafettpinnen og jeg vil stimulere til at minst en representant fra hver familie i Buchenwaldforeningen bør være representert i det videre arbeide. Jeg så på siste årsmøte hos dere at det var mange interesserte unge mennesker som ønsker å videreføre foreningen. Disse vil være en stor ressurs. Jeg ser derfor for meg at foreningen ikke trengs å legges ned men kan fortsette med unge krefter. Dette vil være et viktig sosialt samlingspunkt.

Dessverre kan jeg ikke komme på deres årsmøte. Dette beklager jeg veldig. Jeg er da i Gambia og bygger bl. a. et Fredshus og klasserom til dataundervisning. Vi håper at Desmond Tutu kan innvie Fredshuset når det blir ferdig.

Jeg vil herved invitere en representant fra hver familie fra Buchenwald-fangene til å delta på utdeling av Blanche Majors forsoningspris den 8.+9.12. i Risør. Det går egen buss fra Oslo og vi spanderer overnatting i dobbeltrom og festmiddag. Sender vedlagt 60 invitasjoner som du kan dele ut en til hver familie. Påmelding må merkes familiemedlem Buchenwald-fange. På den måten kan vi også få en oversikt over hvor mange som vil være med på å videreføre deres arbeide, tanker og ønsker.

Proessen hva dere forventer av de som etter hvert overtar deres arbeid bør starte nå. Det er viktig å få tak i fremtidsplanene dere ønsker skal bli gjennomført. Jeg kan også tenke meg å lage en egen utstilling i Fredshuset om Buchenwald-foreningen og da er det viktig å få mye dokumentasjon.

Jeg forstår at det er viktig med et årlig møte i Oslo. Jeg lurer på om det kunne forbindes med Blanche Majors forsoningspris, slik at den deles ut i Oslo og at en årlig festsammenkomst forbindes med dette.

Jeg ser også for meg en del medlemsmøter som arbeidsmøter og dette i Oslo. Hvis foreningen fortsetter ser jeg for meg at en ung representant tar over som leder og at jeg er deres representant i IKBD.

Ønsker dere et fint årsmøte og ser frem til å høre fra deg igjen.

Vennlig hilsen

DAGLIG LEDER: Helga Arntzen POSTADR: Postboks 19, N-4951 Risør BESØKSADRESSE: Fredshuset, Kranvn 4b
TLF: +47 37 15 39 00 FAX: +47 37 15 43 58 MOBIL +47 952 38 199, POSTGIRO: 05 310462499 BANKGIRO: 2860 10 47073
E-POST: kontor@aktive-fredsreiser.no INTERNETT: www.aktive-fredsreiser.no FORETAKSNR: 984 660 030

Sjått

Den norske Buchenwaldforening.
Revisjonsrapport for perioden 01.01. 2007 til 31.12. 2007.

Jeg har gjennomgått og kontrollert alle framlagte bilag, og avstemt regnskapets tall mot saldooppgave pr.31.12.2007 fra banken. Et inntektsbeløp på i alt kr. 1129,48 er ikke kommet med i bokføringen.

Regnskapet er gjort opp med et underskudd på kr. 219,00.

Oslo 24. februar 2008

Ivar Claussen
Ivar Claussen
Revisor

Hovedtrekk i regnskapet 01.01. 2007 til 31.12. 2007.

Utgifter		Inntekter	
Driftsutgifter:	Kr. 2.233,00	Gaver:	Kr. 1.000,00
Tilskudd til årsmøtet.	" 4.122,00	Kontingent	" 4.110,00
Gebyrer	" 184,00	Renter	" 80,92
		Ikke bilag	" 1.129,48
		Underskudd	" 219,00
I alt	Kr. 6.539,40	I alt	Kr. 6.539,40

Beholdning i bank pr. 01.01. 2007.	Kr. 14.230,00
Beholdning i bank pr. 31.12. 2007	" 14.011,00
Reduksjon	Kr. 219,00